Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 3380/15
02.10.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Марјане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузеће за услуге угоститељства, туризма и трговине "P.g." д.о.о. Б., ..., кога заступа Раде Т. Бабовић, адвокат из Београда, Славка Родића 11/I/5, поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за порескоправне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-434-00-00197/2014-I1000 од 19.01.2015. године, у предмету комуналне таксе, у нејавној седници већа одржаној дана 02.10.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за порескоправне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, број: 300-434-00-00197/2014-I1000 од 19.01.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца Предузећа за услуге угоститељства, туризма и трговине "P. g." д.о.о. Б. за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда, Сектора јавних прихода за подручја градских општина-Одељења Стари град, број: I-02-434-1T/168/2014-018 од 18.08.2014. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за период од 06.05.2014. до 30.09.2014. године за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе-обављање угоститељске делатности у башти ..., зона Ekstra P, у укупном износу од 201.660,00 динара.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 26.02.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа наводећи да није споран износ накнаде за коришћење квадратног метра нити начин како се до тог прорачуна дошло, већ је проблем у изгледу саме јавне површине, односно непостојање могућности да се иста површина користи за башту угоститељског објекта у екстра зони пословања. Истиче да код тужиоца никада није била спорна обавеза плаћања одговарајуће закупнине, све док се на предметној локацији нису појавиле неравнине које су онемогућавале постављање столова и столица, чиме се дошло до чињенице да је тужилац уредно измиривао обавезу плаћања таксе за услугу коју није добијао. Са

изнетих разлога предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавеже да тужиоцу накнади трошкове управног спора колико буду износили.

Тужени орган у одговору на тужбу остаје у свему при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након разматрања списа предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), као и по оцени законитости оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је тим решењем, а на основу чл. 2а. и чл.54. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 47/13), члана 60. а у вези са чланом 6. став 1. тачка 3. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/06 ... 93/12) и чл. 7. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда ("Службени лист града Београда" бр. 65/12) и члана 7. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда (“Службени лист града Београда”, бр. 50/14), члана 131. и члана 192. Закона о општем управном поступку ("Сл. Лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), Управа јавних прихода града Београда - Одељење Стари град, Пореско одељење, као првостепени орган у том поступку, тужиоцу утврдила локалну комуналну таксу за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија и то за период од 06.05.2014. до 30.09.2014. године, у укупном износу од 201.660,00 динара. У уводу оспореног решења, тужени орган је као пропис о надлежности за поступање по жалби тужиоца на решење првостепеног органа од 18.08.2014. године, навео одредбу члана 160. став 1. тачка 7б. и члана 165. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...68/14). Одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, тужени орган је нашао да је тим решењем правилно утврђено да тужилац јесте обвезник локалне комуналне таксе, у смислу одредбе члана 12. и 13. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 4. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда, те да је првостепени орган правилно одлучио када је применом прописа на које се позвао у образложењу ожалбеног решења тужиоцу утврдио предметну обавезу. Ово са разлога што је приложених доказа утврђено да је тужилац у периоду од 06.05.2014. до 30.09.2014. године, користио простор на јавној површини у пословне сврхе, постављањем баште, угоститељског објекта, отвореног типа испред угоститељског објекта “Р. С.” у ул. .... бр.... у Београду. Тужени је констатовао да је тужиоцу омогућено учешће у поступку по жалби на решење, али да се он позиву није одазвао. Са изнетих разлога тужени орган је на основу одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код напред наведеног, по оцени суда, основано тужилац оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето. Ово стога што из одредбе члана 11. ст.1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 105/14), а који је био на снази у време доношења оспореног решења, произлази између осталог, да Пореска управа у оквиру послова државне управе води првостепени и другостепени порески поступак, али не и поступак одлучивања по правним лековима уложеним и против решења које доносе јединице локалне самоуправе у поступцима

утврђивања локалне комуналне таксе, као изворног прихода јединице локалне самоуправе. Одредбом члана 160. став 1. тачка 7б. истог закона прописано је да Пореска управа одлучује по правним лековима уложеним против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године доносе јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а. став 1. тог закона, а одредбом члана 165. став 1. истог Закона на коју се тужени такође позвао у уводу оспореног решења прописано је овлашћење пореске управе да води порески прекршајни поступак сходном применом закона којим се уређују прекршаји, ако овим законом није друкчије прописано. Одредбом члана 2а. став 2. тач. 4) прописано је да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. тог члана, покретања, вођења и изрицања казни у првостепеном прекршајном поступку у вези са јавним приходима из става 1. тог члана, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по том закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на одлучивање по правним лековима уложеним против пореских управних аката које донесу организационе јединице Пореске управе, односно против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Сагласно цитираној одредби члана 2а. став 2. тачка 4) закона Пореска управа је надлежна да одлучује само по правним лековима уложеним против пореских управних аката независно од тога да ли су иста донета од стране организационих јединица Пореске управе или против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку, за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Како накнада за утврђену локалну комуналну таксу за коришћење простора на јавним површинама не представља ни порез ни споредно пореско давање, нити одлучивање по жалби против тог решења представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта донетог у пореском поступку, то по оцени Управног суда, Пореска управа није била надлежна да одлучује по жалби у овој управној ствари. Напред наведено сагласно је и одредбама члана 6. став 1. тачка 3. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/06 ... 93/12), који локалну комуналну таксу дефинише као изворни приход јединице локалне самоуправе остварен на територији те јединице локалне самоуправе, као и одредби члана 60. истог закона, којом је прописано да јединица локалне самоуправе у целости утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. тог закона почев од 01. јануара 2007. године.

Управни суд налази да је, са наведених разлога, у конкретном случају тужени орган решавао као ненадлежни орган, чиме је повређен закон на штету тужиоца. По оцени суда, тужени је био дужан да као ненадлежни орган, коме је жалба достављена по погрешној поуци о правном леку, списе предмета, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, без одлагања врати надлежном првостепеном органу и о томе обавести тужиоца, уз налог првостепеном органу да жалбу са списима проследи надлежном другостепеном органу, што би у овом случају, а применом члана 26. тачка 4. Закона о главном граду, било стварно и месно надлежно Градско веће града Београда.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе чл. 40. став 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима, при чему је тужени орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда изнетим у пресуди, у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом члана 66. и 67. Закона о управним

споровима, а у вези са чланом 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...54/2014), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, будући да тужилац у тужби није определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.10.2015. године, 16 У 3380/15

Записничар,
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа - судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР